

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11.

Den 1ste Marts 1888.

37te Aargang

Foredrag

af

Aldre James A. Krishman i Logan Tempel.

(Sluttet fra Side 151.)

Bed Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede var den kristne Kirke i en bejnderlig Tilstand. Den havde gennemgaaet mange Omvælinger. Den var bleven berøvet sine Apostle ved tidlig Martyrdom, og Forfølgelsens grufulde Haand var besudlet med de Helliges Blod, og endnu værst af alt var Skjæteriets Indflydelse og Indblanding i Kirkens Affarer. Evangeliets Skikke og Ordinantjer vare gradvis og listig blevne forandrede. De hedenske Begreber og Skikke vare paa den Tid blevne saa sammenslettede med den kristne Tro, at det med Sandhed kunde siges, at Kristendommen var bleven forandret til Hedenskab i Stedet for at dette var opslugt af hint.

Det viser sig ikke destomindre, at de, som paa den Tid ikke troede paa Kristus, ikke kunde fordrage, hvad der var tilbage af Kristendommen, og at selve Navnet Kristen var anstødeligt baade for Hedninger og Jøder. En Historiefortæller: „Grundprin-

ciperne i de kristne Lærdomme vare hidtil blevne bevarede usforandrede i de fleste Menigheder, Skjønt det maa indrommes, at de ofte bleve udlagte og forsvarede paa en Maade, som røbede den største Uvidenhed og mest vildfarende Begreber.“ Historiefortællerne paa den Tid vare næppe i Stand til at bedømme Kristendommens sande Aand og Skikkelse som den blev oprettet af Jesus, da Lyset paa den Tid var blevet saa dunkelt, at de kristne i dette Aarhundrede ikke kunde se den store Forskjel, som fandtes mellem Kristendommen i dette og det første Aarhundrede. Det er rimeligt at formode, at Grundprincippet Tro paa den Herre Jesus Kristus var almindelig antaget, medens mange Skikke og Ceremonier, som de iagttog, ikke kunde adskilles fra Hedningernes. Ifølge deres Ritual forrettede de paa sine Lider Daab og Nadver, men de forenede disse Ceremonier med en saadan Pragt og dyre Glans, at den oprindelige Hellighed og

Mand fuldstændig bleve dem berøvede. Mørkhedens Magt, hvis Opgave var fuldstændig at udrydde Kirken, opirrede Hædningerne, hvis Interesser vare nøje knyttede til de gamle Vedtagters Vedligeholdelse, der syntes at være i Fare og truedes med at blive fortrængt af Kristendommens tilbageblevne Former, der daglig syntes at sprede sig i Kejserrigdommet. Af Frygt for at deres Magt skulde tilintetgjøres, ansøgte de Diocletianus, den mægtigste af de tre Kejsere, om at forfølge de Kristne. I Maret 303 udgav Kejseren derfor en Forordning, som bod, at man skulde nedrive de kristne Kirker, brænde deres Bøger og Skrifter, fratage dem alle borgerlige Rettigheder og Friheder og anse dem som uskikede til Gæsposter eller borgerlige Stillinger i Samfundet.

Mosheim siger: „Mange Kristne, deriblandt vare adskillige Biskopper og Kirkeforstandere, da de indsaa Folgerne af at modsætte sig, udleverede alle religiøse Bøger og andre hellige Sager, som vare i deres Besiddelse, for derved at frelse deres eget Liv.“ Noget Tid derefter udgav Kejseren en ny Forordning, som paabød, at alle Biskopper og kirkelige Embedsmænd skulde kastes i Fængsel. Ikke længe efter dette umenneskelige Angreb udkom den tredje Forordning, som befalede, at alle Slags Pinsler skulde anvendes imod dem. De mest djævelske Grusomheder, som vare opfundne, bleve anvendte mod de Fængslede for at tvinge dem til at fornægte deres Tro ved at ofre til de hedenske Guder i det Haab, at dersom de kunde tvinge Lederne iblandt de Kristne til at forkaſte deres Religion, da kunde de let faa Medlemmerne til at gjøre det samme. I det andet Aar af denne Forfølgelse, der var den sidste og værste af alle, udkom fra Diocletianus den fjerde Forordning, der var forfattet af

Galerius, en af Medfejterne, og andre uforsonlige Fjender af den kristne Sag. Ved denne Forordning bleve Dyrighederne bemyndigede til at tvinge alle Kristne, uanset Rang eller Kjon, til at ofre til de hedenske Guder, og bleve befalede at anvende alle Slags Pinsler for at tvinge dem til at fornægte sin Tro.

For at Læseren bedre kan danne sig et tydeligt Begreb om de Kristnes Lidelser og Torturer paa den Tid, vil jeg fra en anerkjendt Forfatter anføre følgende: „Førhøret af en kristen Fange, som bragtes for de romerske Domstole, foregik omtrent paa følgende Maade: Magistraterne tog Plads paa Dommerstædet og en af dem, ifklædt en hvid Raabe kantet med rødt, præsiderede, medens Skarpretteren stod bag ved ham. Når Retsdøren stode de almindelige Tortur Redskaber, for at de maatte møde Fængens Væsen, naar han først traadte ind. Her stod de tunge Nag af Jern eller Træ til at sættes om Halsen, lig dem man i Kina kalder for Cangu; Lænkerne; Stokken, i hvilke Hænder og Fødder bleve indsluttede i en saadan Afstand fra hinanden, at de udpiledede Lemmerne eller foraarjagede, at de kom af Led. Her var ogsaa Stænger med Pige i; Bidste og Væderremme, forsynede i Enderne med Jern eller Bly; tunge Knipler; Krogen til at stikke i Rjodet; Ungulaen, der siges at være en Slags Sag; Jern-Rammen eller den skarpe Rive til at rive den Anklagede med; ligeledes fandtes der Hjulet, besat med Pige, paa hvilket den Tiltalte blev strakt; her fandtes Ilden ogsaa antændt med Vandet hylende i den store Caldron, som var plaſeret over den. Den anklagede Kristen blev da fort ind og Stedets Udseende med dets Tortur-Redskaber var nok til at forfærde det stærkeste Hjærte. Han blev

spurgt: „Er Du en Kristen?“ Paa hans Svar berøede alt. Derjom han bekvæmte det bejaende, blev han som en Underknecht af Kejsersdommet opmuntret til at bøje sig for Guderne og den guddommelige Kejsers, at afstaa fra den taabelige Bekjendelse og afkaste sig Nazareernes Daarskab og ofre paa den forestrevne Maade til Cæsars Skjtsaand. Der var et Alter beredt, Jlden antændt, Røgelse brændende, Præsterne ventende. Derjom den Anklagede indrømmede, at Præsterne skulde kaldes ind for at gjøre et Offer, da var alt overstaaet, og Fangen vilde blive frigivet og endog æret af Vdrigheden. Hvis han derimod forblev ubevægelig, da blev Dommen strax udtalt; hvilken var Døden, ikke øjeblikkelig (dette vilde have været for naadig); men en jagte og langsom Død. Den Domsældte blev først kastet i det væmmelige Barathrom (en Afgrund i et Fængsel fuld af Uhumskheder og Stank), derpaa blev han strakt paa Strækkebanken eller plaget paa anden Maade og tilsidst halslugget eller kastet for vilde Dyr, og hvis han blev halslugget, da blev Legemet kastet for Hundene.“

Begivenheder fandt siden Sted, som joraarfagede Diocletianus Resignation, hvilket bragte Konstantin den Store til at antage Purpurkaaben som den ledende Kejsers i det romerske Rige. Denne gjorde en Ende paa de Kristnes Forsølgelser ved sin mailandske Forordning, og fra den Tid ophørte næsten aldeles Forsølgelserne. Med hans Overherredomme, der fandt Sted i Aaret 324, endte Striden mellem Hedenkabet og den saakaldte Kristendom, og den Sidstes Triumf begyndte nu at lade sig tilhyne. Endskjondt Kejseren ikke lod sig døbe, førend han laa paa sin Dødsjeng, hvilket skete i Aaret 337, saa handlede han dog som en kristen Kejsers

fra det første Aar han erholdt Overherredømmet. I foregaaende Aar havde han udøvet den største Tolerance mod de Kristne; men havde dog ikke tilfulde tilsidefat Hedenkabet. I Aaret 321 gif han et Skridt videre og udgav en Forordning, som fastsatte Herrens Dag som en Dag, paa hvilken intet Arbejde maatte udføres.

Ved Medkejseren Licinims Død udgav han en anden Forordning, hvori han opmuntrede sine Underknechter til at forsage Hedenkabet og alene tilbede Kristum, og fra den Tid af forenede han sig fuldstændig med Kristendommen. Samtidig med disse Begivenheder opkom et andet Njættereri, som bidrog videre til at drage Folket bort fra den sande Kristendom, nemlig Arianismen. Hovedpunktet i de arianske Lærdomme kunne fremstilles i følgende saa Ord: „Det er, at den anden Person i den hellige Treenhed er ikke Gud i samme Forstand som den første, eller i sit sande Begreb, fordi han ikke er evig, og der var derfor en Tid, naar han ikke eksisterede.“

Det viser sig, at da Forsølgelsen ophørte, saa forøgedes Meningsforskjel og Deling i Kirken. Konstantin, der opstillede sig som Hoved for Kirken, skjønt han endnu ikke var døbt, saa den store Meningsforskjel iblandt dem, som bekjendte sig til at være Kristne, og som han ikke selv kunde afgjøre Striden angaaende Frelserens sande Stilling, saa besluttede han at sammensalde en stor Kirkeforsamling af Biskopper fra Verdens forskjellige Dele og overlade til dem at afgjøre Spørgsmaalet. Denne Kirkeforsamling mødte i Nicæa i Aaret 325 paa et Sted nær den kejserlige Residents og den nye Stad, som Konstantin lod opføre efter sit Navn paa den modsatte Side af Bosporus, hvilken By endnu bærer hans Navn. I dette Aar

var der 318 Biskopper forsamlede, som havde rejst paa Offentlighedens Bekostning fra alle Dele af Verden.

J. H. Blunt i et Bærk om den tidligere Tids Kristendom skriver: „Naar vi fornuftig overvejer en saadan Forsamlings Sammensætning, da maa vi nodes til at indrømme, at den var én, som kunde paatvinge sig den Tids Agtelse saavel som vores. De, som udgjorde dette Raad vare Mænd af moden Alder, mange af dem vare over Middelalderen. De vare udjogte fra den lærdeste Klasse iblandt deres Landsmænd i Hjemmet som dem, der havde Kundskab, Dømmekraft og Gudhed, hvilket gjorde dem skikkede til en Biskops Embede. Mange af dem havde lidt frygtelig for deres Religion, hvilket deres læmlæstede Begæber udviste. De mødte nu tilfammen paa Keiserens Befaling for at afgjøre et vigtigt offentligt Spørgsmaal, og maa have følt Ansvarligheden af deres Embede. De troede, at Guds Vejledning fulgte dem og ledte dem til en vigtig Afgjorelse.“

Deres Drostelse frembragte, hvad der er bekendt for os under Navn af den nicæiske Trosbekjendelse, der staar i Mod sætning til Arianismen, hvilket følgende vil vise:

„Der er kun én Herre Jesus Kristus, og der er derfor ingen Undskyldning for dem, som, siden han forlod Verden have sagt, se her er Kristus eller se der. Han er Guds enbaarne Son, og er derfor Guds Son paa en Maade, som ingen anden, der kaldes saaledes, kan være. Han er født af Faderen før Verden blev til og er derfor ikke kommet ind i Tilværelsen efter Verdens Stabelse, som Gnostikerne have sagt; Han er Gud af Gud, Lys af Lys, sand Gud af den sande Gud, og selvfølgelig ikke i Theori eller Indbildning; men i Virkelighed sand Gud ligesom Faderen, af

hvem han er født, er Gud, og ligesaa guddommelig som Faderen. Han er født, ikke et skabt Væsen, men Gud derved at han er Son; af et Væsen med Faderen og lig ham i hele sit Væsens Fuldkommenhed, ved hvem alle Ting ere gjorte, som for os Mennesker og for vor Saligheds Skyld er stegen ned fra Himmelen og er bleven Kjød ved den Helligaand af Jomfru Maria og er bleven Menneske; ogjaa forstæstet for os“ o. s. v.

En lille Smule Overvejelse vil vise os, at den nicæiske Trosbekjendelse er næsten lige saa urimelig som de arianiske Lærdomme. Medens den nicæiske Trosbekjendelse jogte at stadfæste Frelserens Lighed med Faderen, saa tiltetgjordes dens Virkning ved at erklære, at han var ét Væsen med Faderen, hvilken Paa stand er aldeles uholdbar og viser, hvor lidt Lys denne berømte Forsamling var i Besiddelse af, naar det sammenlignes med Heb. 1, 3; hvor der siges: „at Kristus var hans (Faderens) Herligheds Glans og hans Væsens udtrykte Billede.“ Dette Begreb bestyrkedes, da den Helligaand kom over Jesus, ved Faderens Erklæring, idet han sagde: „Denne er min Son, den Elskelige, i hvem jeg har Behagelighed“, hvilket viser paa det bestemteste, at Jesus er en særskilt Person fra Faderen.

Det, som Konstantin udsorte ved at antage Kristendommen og sammenfalde det nicæiske Raad, betragtes af Mange i den kristne Verden som en Omstændighed, der frelste Kristendommen fra at blive udryddet. Man mener, at han var et Nedskab til at stille den paa en sikker Grundvold, udførende en Elias Del eller med andre Ord, at han var en Gjenopretter; men Intet kan være mere taabeligt end denne Paa stand. Medens han er berettiget til den kristne Verdens Taknemmelighed for at standje

Forfølgelserne, saa kan det dog ikke paa-
staaes, at han tilføjede noget eller
bragte noget af den Magt, Renhed eller
Glands tilbage, som karakteriserede Kri-
stenheden i Apostlenes Dage.

Dette bliver saa meget tydeligere,
naar man betragter Mandens Liv og
Karakter. Han blev født og opdraget
som Hedning, og man kan let forestille
sig, at hans tidligste Opdragelse var alt
andet end passende for en Kristen.
Hans Liv var plettet med Forbrudelser
af den mørkeste Farve. Medens han
boede i Rom dræbte han sin egen Søn
Krispus, sin Neeu Vicinius, og kvalte
sin Hustru Fausta i et Dampbad. Han
havde været gift med hende i tyve Aar,
og hun var Moder til tre Sønner.
Hans Forbrudelser vare saa afsthyelige,
at han som en Folge deraf maatte for-
andre sin Residents og begyndte at op-
føre en anden Hovedstad, hvilken han
kaldte Konstantinopel til Ære for sig
jelv.

Efter disse Tildragelser blev han
en Tilhænger af Kristendommen, men
blev først døbt paa sit Dødsleje. Naar
man betragter disse Ting, hvor urime-
ligt er det da ikke at forestille sig, at Gud
skulde benytte en Mand, hvis Hænder
vare besudlede med Blodet af hans egen
Slægt, til at opbygge og reformere sin
Kirke eller tage noget Hensyn til en
Mands Handlinger, som han aldrig
havde beskiftet til at handle i sit Sted
paa Jorden. Konstantins Handlinger
vare simpelt hen frivillige og af ingen
Betydning for saa vidt som Fornælsen
af den rene Kristendom angaar. Vore
kristne Venner ere derfor velkomne til
al den Tilfredsstillelse, som de kunne
erholde fra Konstantins Handlinger i
at give Kristendommen det Fremstridt,
samt de tro Hjalp den i kommende Tids-
aldrer lige til vor Tid.

Det vil være af Interesse at betragte

Kristendommens Karakter og Kirkens
Tilstand paa den Tid, som vi nu om-
tale. Var den da i en ren Tilstand
eller i en Tilstand, der vidnede om Fra-
fald og Opøsning? Havde den de
Embedsmand og den Organisation,
som Frelseren havde indsat, og nøde
de Gaverne og Betsignelserne, som nødes
i de første Tider? Historien besvarer
dette med Nej. Kirken var for lange
siden berøvet Apostlenes Ledelse, deres
Stemme var forstummet ved Forfølgel-
sens stærke Haand. De, som udgave sig
for at være Lærere i Kristenheden paa
den Tid og gjennem hele dette Aar-
hundrede vare uenige og iplidagtige.
Evangeliets Ordinantser vare blevne for-
andrede i mange Henseender, og den
Kraft, som ledjede den oprindelige
Kirke, var tabt. Den Kristendom, som
Konstantin antog, kan næppe lignedes ved
Skelettet af det Legeme, som udgjorde
Kirken fra Begyndelsen, der nu var
blottet for sin Skønne, beskyttende Rust-
ning. Kirkens Tilhængere, som Kon-
stantin forenede sig med, havde „et gud-
frygtigheds Skin, men fornægtede dens
Kraft“, som Mosheim i 3. Kap. om
det fjerde Aarhundrede retteligen be-
mærker, naar han taler om disse Tider:
„En frygtelig Overtro blev gradvis
indført i Stedet for sand Religion og
virkelig Hengivenhed. Denne afsthyelige
Forandring blev fremkaldt ved forskjel-
lige Aarsager, jaasom en latterlig og
overdreven Altraa efter at danne sig
nye Meninger; et taabeligt Duffe efter
at efterabe de hedenfke Skikke og blande
dem med den kristne Gudsdyrkelse samt
den daarlige Tilbøjelighed, som findes
hos største Delen af Mennekeslægten,
efter en lystig og pralende Religion bi-
drog altsammen til Overtroens Ind-
førelse og Magt paa Kristenhedens
Ruiner.“

I dette Aarhundrede opkom de taabe-

ligste og mest overdrevne Ider og Skikke, hvilket viser sig i de hyppige Pilgrimsrejser til Palæstina og Besøg til Martyrernes Grave. Det synes, som om Hedningernes Skikke at tilbede Afguder og Billeder vare blevne overførte til de Kristne, hvilke viste en lignende Verbodighed for de Gjenstande, de ansaa for hellige, som hine gjorde. Munkordenen blev oprettet, og Munk begyndte at følge alle Slags Rekvier, der ansaas som meget hellige Ting, og anmasjede sig stor Rigdom og Indflydelse i Religionens Navn formedelst Mængdens Lettroenhed.

I Henseende til Kirkens Gejstlighed da vil det ikke være af Vejen at bemærke, at Konstantin forsøgte at ordne den og indføre mange nye Embedsgrader i Kirken. Han oprettede et nyt Bispedomme i Konstantinopel og skjenkede dets Gejstlig samme Værd, Rettighed, Privilegier og Hæderstegn som den præsiderende Biskop i Rom besad og oprejste derved en Rival i den nye Stad mod Bispesædet i Rom, hvorved hans Foretagende at opføre en anden Hovedstad i Kejserdømmet hævedes til større Anseelse.

Tre Prælater havde allerede egi-steret førend nogen blev indsat i Konstantinopel, nemlig i Rom, Antiokia og Alexandria. Disse holdt en højere Anseelse end de øvrige Biskopper, og af disse blev den, som boede i Rom, anset for den højeste i Rang.

Biskoppen i Rom overgik de andre af sine Brødre i at hæve Kirken, som han præsiderede over, i Storhed og Pragt, og ved sine store Indtægter og Besiddelser, i sine Embedsmænds Antal og Grader, i sin Anseelse hos Folket og overdrevne Levemaade. Disse blendende Tegn paa menneskelig Magt — disse tilsyneladende Beviser paa sand Storhed og Lykke — havde en saa

mægtig Indflydelse paa Mængdens Sind, at Bispesædet i Rom blev i dette Aarhundrede en loffende Gjenstand for præstelig Ærgjerrighed.

Der havde i mange Aar heriset stor Kappelyst blandt Biskopperne efter at erholde Overherredømmet over hverandre. Biskoppen i Rom, der var den ledende, vandt Indflydelse og Magt over de andre indtil tilsidst Bonifacius den tredje, Biskop i Rom, blev Overbiskop eller Pave over hele Kirken i Aaret 606, hvilket skete ved den tyranniske Phocas Medvirken. Det kan med Sikkerhed siges, at Kirkens Frafald paa den Tid var fuldstændig paa den østlige Halvkugle.

Samtidig med Kirkens Frafald paa den østlige Halvkugle, fandt lignende Tildragelser Sted paa den vestlige Halvkugle, idet Kristi Kirke blandt Nephiterne opløstes formedelst Frafald, der frembragtes ved en Række af Begivenheder, om hvilke man kan læse i Mormons Bog. Det synes, som en uundgaaelig Skæbne paafølgte i begge Tilfælde, der havde en slaaende Vighed med hinanden, thi som Kirkens Liv uddøde i de to mægtige Nationer, saa forsvandt ogsaa disse Nationers Liv og Tilværelse næsten paa samme Tid, hvor om Historien om Oplosningen af det en Gang mægtige romerske Kejserdomme vidner, hvis Historie er plettet med Beretninger om en Grujomhed, som ikke finder sin Lige; saut i Nephiternes Udryddelse i Amerika tredjededel af et Aarhundrede tidligere, hvilket skete ved indbyrdes Krige, som blev fremkaldt formedelst Afvigelse fra Guds Love.

Alt dette er slaaende Beviser paa, at Guds straffende Haand for vist falder paa Menneskene, og at den Nation og det Folk, som irrider mod Herren, skal falde. Billedet, som er fremstillet ved disse Kirkers Fald, er fremfat til

Fordel for oprigtige og tænkende Sjæle. Hvor kummerlig og fortabt maa ikke Slægtens Tilstand have været, da de bleve affaarne fra sand Religion og funde ikke mere høre Profeternes Røst, men vare overladte til at vandre i Tvivl

og Morke, indtil Hedningernes Fylde var indgaaet, og Tidernes Fylde's Hus-holdning gjenbragte det Evangelium, som saalænge havde været tabt for Menneskeslægten.

Et Monument.

Under Overkristen: „Et Mormon-Monument“, offentliggjør »the Afton, Jowa, Enterprise« angaaende Mount Pisga Begravelsesstedet følgende:

„I det forløbne Aar har Korrespondance fundet Sted mellem Mormonerne i Saltjøstaden og Hr. N. C. White om at opføre et Monument til Erindring om de Døde, som ere begravne i Mount Pisga, Jones Township. I denne Kirkegaard er der mellem 4—500 Grave; blandt disse er ogsaa Biskop Huntingtons. Vi gjengive følgende fra »Colbys Atlas«:

„Det var her Mormonerne gjorde deres midlertidige Ophold fra 1846 til 1852 og opdyrkede deres store Mark, som de kaldte den, der bestod af Section 7, 8, 16, 17 og 18 indeholdende omtrent 1,400 Akres Land og var beliggende i Nærheden. Den var omgivet paa Nord- og Østfiden af et godt Hegn, medens Syd og Vest var bestrykt af Grand-Floden, der udgjorde dens Skjel.“

„Hr. White solgte dem for nogen Tid siden det Land som Kirkegaarden optager og har siden den Tid omgivet Stedet med et godt Hegn og er nu bestræffet med at opføre et Monument. Grunden og Fodstykket vil blive af graa Sten lagt i Cement. Den øverste Del vil blive en tolv Fod høj Granitøjle med polerede Sider, hvorpaa de Dødes Navne og Dødstid ville blive indhugne. Paa den ene Side vil findes Biskop

Huntingtons Navn tilligemed en kort Beretning om hans Færd og Arbejde for Folkets Vel.

Dette Monument kan beskues fra Chicago, Burlington & Quincy saavel som fra Chicago, St. Paul og Kansas City Jernbaner og fra Stedet kan man overse Grand-Flodens Dal. Det vil staa i Nutidens Civilisations Sollys som et ejendommeligt Mindemærke om et besynderligt Folks Historie. Til den Rejsende, som standser for at læse Indscriptionen, vil den Forundring opkomme med slaaende Virkning, at her i den den Gang store Ørken standsede et særegent Folk en kort Tid for at udhvile sig og rejste derpaa til Saltjødalen.

Mormonerne har været meget opmærksomme mod Hr. N. C. White. Breve fra Præsident Taylor og Ældste Huntington ere skrevne i en meget venlig Stil, og Hr. White har søgt at opfylde Mormonernes Ønske i enhver Henseende. Vi tro, at Arbejdet, naar det er fuldført, vil blive tilfredsstillende for de Hensjovedes Venner, som have undvist mere Færd, end man har kendt paa dette Kontinent de sidste halvdredsindstyve Aar.

Naar Monumentet er færdigt, vil det blive fotograferet og Kopier sendte til Alle, som have Venner begravne der og have bidraget til at bestride Omkostningerne.“

Den 1. Marts 1888.

Om Emigrationen og Billetpriserne.

Efterjom Emigrationstiden atter nærmer sig og Haabets Stjerne begynder at lyse for nogle af vore Søfende, for hvem en Udvej aabnes til at rejse til Zion, saa anse vi det som vor Pligt at give de Hellige nogle Bink i Henseende til nogle af de dermed forbundne Omstændigheder.

Den Mening har gjort sig gjældende hos Nogle, at Billetter til Utah kunne erholdes billigere af andre Selskaber, end de kunne kjøbes hos dem, som Kirken udfører Forretning med. Vi have ikke tidligere sølt os tilskyndede til at sige noget om denne Sag, efterjom det kun var hændelsesvis, at dette Spørgsmaal blev opkastet; men da Misforstaaelse let kan opstaa ved at lignende Opfatninger vedvare, og Andre derved blive loffede til at prøve Sagen og til deres Sorg udfinde den at være mere kostbar end nyttig, saa anse vi det for vor Pligt at sige noget desangaaende.

Sagen er den, at en lokal Agent i Saltjøstaden har annonceret i de skandinaviske Blade dersteds, at han „sælger Billetter til Utah til meget nedsatte Priser“. Der findes dem, som antage, at han hermed mener at sælge Billetter billigere end de Selskaber, som befordre vore Emigranter. Paa Grund heraf have flere i Utah bosatte Personer, som ønskede at jende efter Slægtninger eller Venner, kjøbt Billetter af nævnte Agent.

Enhver har naturligvis Ret til at handle, som han vil i denne Henseende, men hvad vi i disse Linier ønske at henlede Opmærksomheden paa er dette, at de i de fleste Tilfælde have kjøbt disse Billetter i den fejlagtige Opfatning, at de Personer, for hvem de gjaldt, kunne gaa i Selskab med vore Emigranter, aldeles som om Billetterne vare kjøbt hos vore Agenter. Det er denne Opfatning vi ønske at advare imod. Vi have intet at sige om ovennævnte Agents eller nogen Andens Billet-Udsalg, men ønske kun at behjælp Omstændighederne saaledes, at Ingen behøver at handle i Uvidenhed i denne Henseende.

Vi have særskilte Kontrakter med Dampskibs- og Jerubaue-Selskaber, og disse Kontrakter gjælde naturligvis kun for dem, som holde Billetter fra nævnte Selskaber; derfor kan Ingen, som ikke have Billetter udfærdigede ifølge disse Kontrakter, nyde de Fordele, som samme tjænker dem.

Det er sandsynligt, at Billetter kan erholdes til at gaa med samme Dampskibslinie, som vore Emigranter rejse med, hvilket i det Tilfælde, som vi her omtale, saa vidt vi vide, endnu ikke er slet; men om saa var, da vilde Ihændehaveren af en saadan Billet dog ikke være i Selskab med vore Emigranter, der have særskilte Rum afsæjede efter Emigranternes Antal i den bedste Del af Skibet, men de ville være tvungne til at bo sammen med Emigranter af ethvert Slags, hvilket har mange Ubegneligheder tilfølge. Paa denne Maade kunne de ganske vist gaa paa samme Skib, men naar de saa komme til New York, da maa de adskilles og gaa med forskjellige Jernbanelinier til Utah. Herom ønske

vi særskilt at give Oplysning, paa det Ingen skal kjøbe lignende Billetter i den Tanke, at de ere af samme Gyldighed, som om Billetkjøbet var gjort gjennem Kirkens Agent. De, som kjøbe og sende den Slags Billetter til deres Venner, berede dem en ubehagelig og for Nogle næsten en uoverkommelig Rejse.

I visse Tilfælde ere den Slags Billetter blevne tilbagejendte eller folgte til Andre, eftersom Modtagerne ikke selv saa sig i Stand til at benytte den og ene foretage en saa lang og besværlig Rejse.

Vore Emigranter ledsages altid af én eller flere hjemvendende Missionærer, som frit offrer sin Tid og Erfaring for Emigranternes Bedste. Fornødtst en passende Organisation opretholdes altid den bedste Orden blandt vore Emigranter og Alt, som kan gøres, bliver gjort for deres Befvemmelighed. De blive beskyttede mod Plyndring og Svig, som de ere udsatte for af de mange Tyve og Bedragere, som findes i alle større Byer og gjøre uerfarne Emigranter til sit Bytte.

Paa Grund af den store aarlige Udvandring nyde vort Folk ikke alene Fordele af en venlig Behandling af Embedsmændene ved de forskjellige Selskaber, som vi gjøre Forretning med, men de have ogsaa Fordele i Henseende til Prisen, hvilken varierer paa hver enkelt Billet fra 20—40 Kroner under den Pris, som Andre kunne erholde den for.

Som allerede er bemærket ere vore Kontrakter for Emigrant-Befordring udelukkende for Kirkens Medlemmer. Derjom Andre derfor skulde ønske at udvandre i Selskab med vore Emigranter, da maa de betale den sædvanlige Pris. Dette er ifølge vore Kontraktbestemmelser til en Beskyttelse for Udvandrings-Agenten, i hvis Rettigheder vi ikke paa nogen Maade ønske at indgribe.

Vi offentliggjør ikke dette for paa nogen Maade at skade Nogens Agentur men for at afværge det, som kunde være til Skade for dem, hvis Interesse vi ere faldede til at paaje og varetage i timelig jaavel som aandelig Henseende.

Mormons Bog og Spaulding-Romanen.

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 158.)

Efterat vi have stillet de to Bogers Indhold Side om Side, ville vi gaa videre og paapege nogle af de mest iøjnefaldende Modsetninger mellem dem.

Mormons Bog fremviser lige fra dens Begyndelse sin religiøse Karakter ved at indlede Patriarken Lehi som en gudfrugtig Mand og Herrens Profet, der, efterat han havde advaret sine

Samtidige om de den Gang truende store nationale Ulykker, fik guddommelig Befaling til at forlade sit Fødeland og med sin Familie, Slægt og nogle Venner drage ud i Ørkenen uden noget bestemt Maal for Dje.

Spaulding indfører sin Romanhelt Fabius som én af Kejser Constantins Yndlinge og Fortrolige, der blev beordret at føre en Ladning Krigs-

foruødentheder til den romerske Hær i Britannien og altsaa med et bestemt Rejsemaal for Dje og hele Vejen til Søs.

Lehi og hans Selskab opholdt sig under deres Vandringer otte Aar i de arabiske Ørkener under mange Besværligheder, som ere nøje omtalte i Mormons Bog, og byggede siden selv det Skib, hvori de sejlede mod Ost over det indiske og stille Hav, indtil de landede paa Syd-Amerikas Vestkyst.

Jabius, saa siger Spaulding-Romanen, gik med sine romerske Ledsgagere ombord i sit Skib i Rom og sejlede mod Vest, hvor han af Storme omsider blev drevet frem mod Nord-Amerikas Østkyst.

Lehi og hans Selskab begyndte deres Rejse fra Jerusalem omtrent 600 f. R.; men Spauldings Eventyrere forlode Rom omtrent 306 efter Kristus. Lehis Selskab vare fromme Pilgrimme, som søgte guddommelig Vejledning og modtog Aabenbaringer hele Tiden, medens Hr. Spauldings Romere vare Krigere eller Søfolk uden anden Forbindelse med Gud i Himmelen end den, de havde fælles med alle andre Mennesker. Herren havde kaldet Lehi; Kejser Constantin derimod den opdigtede Skibsfører i Spaulding-Romanen. Lehi siger, at han skrev sine Optegnelser paa Metalplader i det forbedrede ægyptiske Sprog, men Hr. Spaulding siger, at hans „Fundne Manuskript“ var skrevet paa Pergament i det latinske Sprog med romerske og latinske Bogstaver. Mormons Bog omfatter Amerikas Historie saa langt tilbage i Tiden som til kort efter Sprogenes Forvirring under Bygningen af Babels Taarn; Spaulding-Romanen omfatter derimod kun nogle faa Aar i den første Halvpart af det 4de Aarhundrede, med en Skizze af nogle Begivenheder blandt

de oprindelige Indianere fra omtrent 500 Aar tidligere, men uden noget bestemt Mærke paa Tid og Lokalteter eller andre Omstændigheder og uden at gjøre mindste Krav paa historisk Sandhed, hvilket maaske kan tilregnes Hr. Spaulding som hans væsentligste Fortjeneste i dette ellers saa uheldige Arbejde. Mormons Bog har sine ejendommelige Navne for Personer og Steder, hvoraf ikke et eneste er at finde i Spaulding-Romanen. Folket, som er omtalt i Mormons Bog, vare fornemmelig Israelliter af Josef's Stamme, medens Spauldings Selskab vare kristne Romere. Mormons Bog bestaar af ikke mindre end 15 forskjellige Bøger, skrevne af særskilte Mænd i forskjellige Tidsaldere, medens Spaulding lader sin Jabius skrive hele det foregibne „Fundne Manuskript“. Mormons Bog er Sandhed, Spaulding-Romanen er Opdigtelse og deri ligger den aller væsentligste Forskjel, hvilket vi herefter ville prøve at bevise.

Josef Smith staar ikke alene som Vidne om Mormons Bog, dens inspirede Sandhed og rigtige Overjættelse i det engelske Sprog samt om Engles Betjening i Forbindelse med dens Fremkomst i denne Tivlens Tid. Vi ville derfor først anføre:

De tre Vidners Vidnesbyrd.

Det vare herved bitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Bærk monne komme, at vi, fornemdelst Gud Faders og vor Herres Jesu Kristi Naade, have set de Plader, som indeholde denne Optegnelse, hvilken er en Beretning om Nephis Folk og om Lamantierne, deres Brodre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilket der er talet; og vi vide ogjaa, at de ere blevne overfattede ved

Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det; derfor vide vi med Visshed, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have set de Indgravninger, som ere paa Pladerne, og at de ere blevne os viste ved Guds Kraft og ikke ved Menneskers. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himlen, og han bragte Pladerne og lagde dem for vore Øjne, saa at vi saa' og skuede dem samt Indgravningerne derpaa; og vi vide, at det er ved Gud Faders og vor Herres Jesu Kristi Naade, at vi saa dem, og vi høre Vidnesbyrd om, at de ere sande; og det er vidunderligt for vore Øjne; desuagtet hød Herrens Røst os, at vi skulde høre Vidnesbyrd derom; hvorfor vi for at være lydige til Guds Befalinger vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene for alle Menneskers Blod og ville blive fundne ubejmittede for Kristi Domstol samt bo hos ham evindeligen i Himlen. Og Være være Faderen, Sønnen og den Hellig Aand. hvilke ere én Gud. Amen!

Oliber Cowbery. David Whitmer.
Martin Harris.

Ligeledes otte Vidners Vidnesbyrd.

Det være herved bitterligt for alle Stægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at Josef Smith den Yngre, Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Plader, hvilke have Udseende af Guld; og saa mange af Pladene, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saa ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket altsammen har Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde. Og dette bevidne vi med alvor-

lige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har vist os de omtalte Plader; thi vi have set og løftet dem og vide med Visshed, at samme Smith har dem. Og vi overgive vore Navne til Verden for at bevidne for Verden, hvad vi have set, og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne.

Christian Whitmer. Jacob Whitmer.
Peter Whitmer den Yngre.
John Whitmer. Hiram Page.
Josef Smith den Ældre. Hyrum Smith.
Samuel H. Smith.

Vi ville nu analysere disse Mænds Vidnesbyrd og siden deres Karakter saavel som andre Omstændigheder, som staa i Forbindelse med deres Levnet i og udenfor Kirken og endelig de senere Vidnesbyrd, vi have fra dem.

Otte af disse Mænd erklære højtideligt og bestemt, idet de kalde Gud til Vidne paa, at de tale Sandhed, at Josef Smith viste dem Pladerne; at de saa dem; og at de havde Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde. De erklære, at de vide dette med Visshed, fordi de saa og løftede dem og vidste, at Josef Smith paa den Tid havde dem i sin Besiddelse.

Det er umuligt, at disse Mænd kunne være forte bag Øyet af Josef Smith; deres Erklæring er dertil altfor bestemt. De maa derfor enten have set og løftet disse Plader, som de forsikre os om med de højtideligste Ord, som Mennesker vel kunde bruge, eller ogsaa maa de være de mest ryggesløse Bedragerere, Løgnere og Menedere. De maa absolut være enten det ene eller det andet.

Dersom Josef Smith derfor viste disse otte Mænd de ældgamle Plader med de besynderlige indgravede Karakterer, saa bliver Spørgsmaalet i dette Tilfælde: Hvor fik han dem fra? Disse otte Mænd vidne kun om, hvad

de have sét med deres naturlige Øjne og løftet med deres egne Hænder. De vidne ikke om noget overnaturligt i dette Tilfælde, men kun om det, som enhver anden ærlig Mand vilde være villig til at gjøre Ed paa under lignende Omstændigheder. Dersom disse otte Mænd havde været fremstillede for en Ret som Vidner i en nok saa vigtig Sag, da vilde deres bestemte Vidnesbyrd blevet taget gyldigt som uimodsigeligt. Hvorfor da ikke i dette Tilfælde? De levede mange Aar, og dersom deres

Vidnesbyrd havde været falskt, da gaves der Anledning nok til at forhøre dem hver for sig, hvorved de lettelig kunde være blevne bragte til at modsig sig selv, saavel som hverandre indbyrdes, og derved vilde deres forenede Vidnesbyrd blevet tilintetgjort, og Mormo-nismen dræbt i Fodsjelen. Men under uophørlige Forfølgelser vedbleve de at bære det samme Vidnesbyrd til deres Død.

(Fortfætted.)

En kort Afhandling om Præstedømmet.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 142.)

Aaron var da i Besiddelse af det melkijediske Præstedømme, men ikke længe efter blev et andet Præstedømme, nemlig det mindre, bekræftet paa ham. Vi læse: „Og du skal lade din Broder Aaron komme frem til dig, og hans Sønner med ham midt ud af Israels Børn til at gjøre Præstetjeneste for mig, Aaron og Aarons Sønner, Nadab og Abihu, Eleasar og Sthamar; og du skal gjøre Aaron, din Broder hellige Klæder til Ære og Prydelse.“ (2 Mojs. 28, 1—2.)

Skues der ikke at være en Mulighed for, at Aaron, da han erholdt det mindre Præstedømme, stod i samme Forhold i Henseende til Præstedømmet, som vor præsiderende Biskop staar? Han holdt baade det større og mindre Præstedømme, men præsiderede over det sidste, medens Mojes præsiderede over det melkijediske saavel som det aaroniske eller levitiske Præstedømme, hvilket sidste var et Tillæg til det første;

thi vi læse, at Loven blev føjet til for Overtrædelsers Skyld. Hvad blev den føjet til? Var der noget andet den kunde føjes til end Evangeliet? Israels Børn havde Evangeliet paa den Tid og et Mønster af Pagtens Ark, og Befalingerne bleve givne under saadanne Begunstigelser. Herren talte til Mojes sigende: „Og je til og gjør det efter det Mønster, som blev vist dig paa Bjerget.“ (2 Mojs. 25, 40. Se ogsaa hele Kapitlet.) Ydermere finde vi, at Herrens Ord og Pagtens Bog eller hans Lov blev givet under Evangeliet (se 2 Mojs. 24, 1—8) og Forsoningsofringerne og Brændofrene bleve ogsaa forrettede under Evangeliet, og Mojes, som den store Højpræst, gav Undervisning angaaende Forsoningsofrene, og han staukede selv det halve af Blodet paa Alteret og kom det halve i Bækkener. Vi læse følgende: „Og Mojes tog Halvdelen af Blodet og kom det i Bækkener, Halvdelen af

Blodet stænkede han paa Alteret, og han tog Pagtens Ark og læste den for Folkets Øren; og de sagde: Vi ville gjøre alt det, som Herren har sagt, og være lydige. Da tog Moyses Blodet og stænkede paa Folket og sagde: „Se, det er den Pagts Blod, som Herren har gjort med Eder over alle disse Ord.“ (2 Mooseb. 24, 6—8.) Moyses var paa Bjergget hos Herren i fyrrethve Dage og erholdt Undervisning om Lovene og Pagterne, Monstret paa Arken og Tabernaklet og Tavlerne. (Se 2 Mooseb. 24—32 Kap.)

Vi have ogsaa en Beretning om Maaden, paa hvilken Aaron og hans Sønner bleve beskikkede til at betjene i det aaroniske Præstedømmes Embede, nedens de endnu vare under Evangeliet; thi vi læse: „Saa skal du føre Aaron og hans Sønner frem til Forsamlingsens Pauluns Dør (Tabernaklets Dør) og toe dem i Vand, og du skal tage Klæderne og iføre Aaron Underkjortlen og Over-Kjortlen, som horer til Livkjortlen, og Livkjortlen og Brystspannet, og du skal binde Livkjortlens kunstige Belte omkring ham; og du skal sætte Huen paa hans Hoved og sætte den hellige Krone paa Huen. Saa skal du tage Salveolien og udgøde paa hans Hoved og salve ham; og du skal føre hans Sønner frem og iføre dem Kjortlerne, og du skal binde Beltet om dem, om Aaron og hans Sønner, og binde høje Huer paa dem, at de skulle have Præstedømmet til en evig Sitt, og du skal fylde Arons Haand og hans Sønners Haand.“*) (2 Mooseb. 29, 4—9.)

Vi læse videre: „Og du skal salve dem, ligesom du salvede deres Fader, og de skulle gjøre Præste-Embedet for

mig; og det skal ste, at deres Salvelse skal blive dem til et evigt Præstedømme hos deres Efterkommere.“ (2 Mooseb. 40, 15.) I alt dette finde vi, at Moyses tog den ledende Part. Nogen Tid efter blev Aaron af visse Grunde, som nævnes, samlet med sit Folk og blev ikke tilladt at indgaa i Landet. Der siges: „Aaron skal samles til sit Folk; thi han skal ikke komme ind i det Land, som jeg har givet Israels Børn, fordi I vare gjenstridige imod min Mund ved Meribas Vand. Tag Aaron og Eleasar, hans Søn, og før dem op paa det Bjerg Hor; og før Aaron af sine Klæder og før Eleasar, hans Søn, i dem; og Aaron skal samles til sit Folk og dø der. Da gjorde Moyses som Herren havde befalet; og de gik op paa det Bjerg Hor for den ganske Menigheds Øjne. Og Moyses førte Aaron af sine Klæder og førte Eleasar, hans Søn i dem; jaa døde Aaron der oven paa Bjergget, men Moyses og Eleasar gik ned af Bjergget.“ (4 Mooseb. 20, 24—28.)

Hvilken Synd det var, som Moyses og Aaron begik, er ikke tydelig fremjat, medmindre det bestod i at de toge Vren til dem selv i Stedet for at give Gud den; thi Gud befalede Moyses at tage Staven, og at han og Aaron skulde samle Menigheden og tale til Klippen for deres Øjne. Da de gjorde dette, sagde Moyses: „Hører dog I Gjenstridige! monne vi kunne lade Vand komme ud til Eder af denne Klippe“ . . . „Og Herren sagde til Moyses og til Aaron: Fordi I ikke troede paa mig til at helliggjøre mig for Israels Børns Øjne, derfor skulle I ikke føre denne Menighed ind i det Land, som jeg har givet dem.“ (4 Mooseb. 20, 10—12.) „Dette er Kivebandet, hvor Israels Børn kivedes med Herren; og han helliggjorde sig paa dem.“

*) I den engelske Bibel læses denne Sætning saaledes: „Og du skal indvi Aaron og hans Sønner.“

(13 Vers). I det David hentyder hertil siger han: „De fortørnede ham ogsaa ved Meribas Vand, og det gik Moyses ilde for deres Skyld; thi de vare gjenstridige mod hans Aand, og han talede ubetænksomt med sine Læber.“ (Sal. 106, 32—33.)

Den samme Dom kom af samme Grund over Moyses; thi „Herren sagde til Moyses: Gaa op paa dette Bjærg Abarim og bese Landet, som jeg har givet Israels Børn, og naar du har beset det, da skal ogsaa du samles til dit Folk ligesom Aaron din Broder blev samlet; efterdi I vare gjenstridige imod min Mund i den Ørk Zin, da Menigheden hippede Kiv, der I skulde have helliget mig for deres Dine ved Bandet, det er Kivebandet i Kadis i den Ørk Zin.“ (4 Mooseb. 27, 12—14. 5 Mooseb. 32, 48—52.)

Moses ansøgte Herren om at faa denne Dom forandret, men Herren tilstedte ham ikke sin Begjæring. Moyses sagde: „Kjære lad mig fare over og lad mig se det gode Land, som er paa hin Side Jordanen, dette gode Bjærg og Libanon; men Herren var bleven fortørnet paa mig for Eders Skyld og vilde ikke høre mig. Lad det være dig nok, bliv ikke ved at tale til mig hdermere om denne Sag. Gaa op paa Pisgas Top og opløft dine Dine mod Westen og mod Norden, mod Sonden og mod Østen og se det med dine Dine; thi Du skal ikke gaa over denne Jordan.“ (5 Mooseb. 3, 25—27.) Da Moyses fandt, at Herren ikke vilde tilstede ham at gaa til det hndige Land, saa viste han dog en Interessee i Folkets Belsærd; thi vi læse: „Og Moyses talede til Herren og sagde: Vilde dog Herren, som er alt Kjods Aanders Gud, besikke over Menigheden en Mand, som kan gaa ud for deres Ansigt, og som kan gaa ind for deres

Ansigt, og som kan føre dem ud, og som kan føre dem ind, at Herrens Menighed ikke skal være som Faarene, der ingen Hyrde have. Og Herren sagde til Moyses: Tag dig Josva, Auns Søn, en Mand i hvem Aanden er, og læg din Haand paa ham og stil ham for Eleasars, Præstens, Ansigt og for hele Menighedens Ansigt og giv ham Befaling for deres Dine, og læg af din Herlighed paa ham for at hele Israels Børns Menighed maa høre ham. Og han skal staa for Eleasars, Præstens, Ansigt og denne skal efter Urims Vis spørge for ham hos Herren; efter dennes Mund skulde de gaa ud, og efter dennes Mund skulde de gaa ind, han og alle Israels Børn med ham, ja den hele Menighed. Og Moyses gjorde, som Herren havde befaleet ham; og han tog Josva og stillede ham for Eleasar, Præstens, Ansigt og for den hele Menigheds Ansigt, og han lagde sine Hænder paa ham og gav ham Befaling, eftersom Herren havde talet ved Moyses.“ (4 Mooseb. 27, 15—23.)

Moses i hans Dage var Lovgiver og Leder for Israels Børn. Da han døde blev en Del, men ikke alt af hans Værdighed bekræftet paa Josva. Josva skulde staa under den præstelige Ledelse af Eleasar, Aarons Søn, som ved Urin skulde søge Raad for ham. Saaledes begyndte det mindre Præstedømme ved Eleasar at overtage Bestyrelsen. Skjønt dette Præstedømme var i Virksomhed, saa forte det dog ikke Bestyrelsen; men da det melkesedeste Præstedømmes Møglig og Myndighed blev borttaget med Mose Person, saa blev det aaroniske Præstedømme med dets Myndighed bibeholdt, og Eleasar overtog Ledelsen. Josva ledte vel Folket, men havde ikke Præstedømmets Gaver og Myndighed, som Moyses holdt,

og skjønt han havde det melkesjedefste Præstedomme, saa besad han dog kun noget af Moſe Værdighed.

Moſes dode ifølge den bibeliſke Tidſregning i Aaret 1451. Noget over tre Hundrede Aar ſenere finde vi, at Eli gjorde Tjeneste ſom Præſt, og ſkjønt han var en god Mand, ſaa revſede han dog ikke ſine Sønner for deres ugudelige Handlinger, for hvilket Her-

ren irettesatte ham og hans Sønner. Samuel tog hans Plads, og han udvalgte og ſalvede Saul, der ligeſom Joſva holdt en Del af Moſe Værdighed. Det aaroniſke Præſtedomme vedblev at udøve dets præſtelige Myndighed mere eller mindre indtil Kristus, af hvilket det ſynes, at Johannes var den ſidſte lovlige Højpræſt.

(Fortſættels.)

David Whitmers ſidſte Vidneſbyrd.

„Richmond Demokrat“ ſkriver angaaende David Whitmers Endeligt følgende:

„Da han var 24 Aar gammel og arbejdede i ſin Faders Hjem i Palmyra, New York, opſtod der megen Røre blandt Befolkningen der i Eggen over Rygtet om at Joſef Smith havde fundet Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev overſat. Oliver Cowdery, Landsbyens Skolelærer, omtalte dette til David Whitmer og ſagde, at han agtede at beſøge Joſef Smith og ſelv underſøge Sagen, og han lovede at underrette ham (Whitmer) om Udfaldet. Faa Dage ſenere modtog han Brev fra Cowdery, der opfordrede ham til at komme til ſig, hvilket han gjorde og blev modtaget af Profeten med aabne Arme. Han opholdt ſig længe nok hos Smith til at blive overbevist om, at denne var inspireret af Gud, og alle tre vendte tilbage til Hr. Whitmers Hjem, hvor det blev beſtemt, at Overjættellen ſkulde fuldendes.

Kort efter ſin Hjemkomſt, medens Whitmer en Eſtermiddag gik og pløjede, fik han Beſøg af Smith og Cowdery, der bad ham følge med ind i Skoven til en Høj, hvor han og Cowdery ſkulde modtage Vidneſbyrd om Mor-

mons Bogs guddommelige Oprindelse, hvilket Smith ſagde, han havde ſaaet Befaling om af en Herrens Engel.

Ankomne til Skoven arraaſtede de Gud i Bon, da de pludſelig bleve omſkinnede af et Lys, der i Glans og Klarhed overgik Middagsſolens. Whitmer blev greben af en ubefrivelig ſalig Fryd, der aldeles fængſlede ham til Stedet. Et Djeblig efter viſte en guddommelig Skikkelse ſig for dem, og et Bord ſtod foran ham, hvorpaa en Mængde Guldplader, nogle Meſſingplader, Urim og Thunium ſamt Labans Sværd vare placerede. Alle diſſe Ting blev det ham tilladt at underſøge og betragte nøje, og det blev dem ſagt, at det var Herrens Onſke, de ſkulde bære Vidneſbyrd derom til hele Verden. . .

Medens Whitmer fortalte dette, ſyntes ethvert Spor af Shgdommen hvoraf han i længere Tid havde lidt, at forſvinde; hans Skikkelse rettede ſig, hans Anſigt fik næſten et forherliget Udſeende, medens han talte med en forunderlig Beltaalighed. Aagtet Mr. Whitmer ojenſynlig ikke havde ſtuderet denne Tale, flød Ordene dog fra hans Læber i et blomſtrende Sprog, og han rev aldeles ſine Tilhørere med ſig, og de fulgte ham uviſkaarlig i Tanterne

til den ensomme Høj og stode i vidunderlig Højtidelighed og hørte om det guddommelige Sendebud. Lad de Vantro le om de Lyfte; men Ingen kunde have hørt Hr. Whitmer omtale denne Sammenkomst med Herrens Engel uden at føle sig overbevist om, at han befandt sig lige overfor en ærlig Mand, der bar Vidnesbyrd om, hvad han oprigtigt troede var Sandhed."

Om Aftenen den 22de Jan., Kl. halv syv, sammenkaldte Hr. Whitmer sin Familie og en Del Benner om sin Seng for at give dem sit sidste Vidnesbyrd. Han henvendte sig først til sin Læge og sagde: Dr. Buchanan! Jeg ønsker De skal sige, for jeg afgiver mit sidste Vidnesbyrd, om jeg har mine Sansers fulde Brug. Lægen svarede: Ja, De er fuldkommen aandsfrisk; jeg har jo lige haft en Samtale med Dem. Derpaa henvendte Hr. Whitmer sig til de Omkringstaaende og sagde: „J maa Alle være trofaste i Kristo. Jeg ønsker at sige, at Biblen og Nephiternes Optegnelser (Mormons Bog) er Sandhed, jaa J kunne sige, at J have hørt mig bevidne dette paa mit Dødsleje. Vær trofaste i Kristo og Eders Løn vil blive

i Forhold til Eders Gjæringer. Gud velsigne Eder alle! Jeg stoler paa Kristus for evigt, Verdener uden Ende. Amen."

Om Mandagen den 23de Jan. Kl. 10 om Aftenen vaagnede han efter en kort Søvn. Han sagde, at han havde været bag Sløret og set Kristus paa den anden Side. Hans Benner, der stadig vare ved hans Sngleje, erklære, at han havde mange Tilkjendegivelser om Virkeligheden af et Liv efter dette, der har hævet deres Tro paa samme over al Tvivl.

Han bar sin lange Sngdom med stor Taalmodighed. Hans Tro vakkede ikke, og da han blev kaldet, gik han fredeligt til Ro, med et Smil paa sit Ansigt, som om han blev bugget i Søvn ved dejlig Musik. Lige før han opgav Aanden aabnede han sine Øjne, der straaledede med ungdommelig Glans. Derpaa løftede han dem mod Himlen, og et vidunderligt Udtryk udbredte sig over hans Ansigtstræk; dette varede nogle Øjeblikke, hvorpaa de gradvis lukkedes og David Whitmer var gaaet til Hvile."

Kættelse. I forrige Nummer er indløbet følgende Fejl: Paa Side 154, 10de Linie f. n. staar Israels, læs Ethers.

Indhold.

Foredrag af Ældste James A. Leishman i Logan Tempel . . .	161
Et Monument	167
Red. Bem.: Om Emigrationen og Billetpri- jerne	168

Mormons Bog og Spaulding-Ro- manen	169
En kort Afhandling om Præste- dommet af Præs. John Taylor	172
David Whitmers sidste Vidnesbyrd	175

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Aagaard, Dorenkøngsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).